

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: مناف فلکی فر

۱۹ می ۲۰۱۸

نکاتی پیرامون تظاهرات روز جهانی کارگر

راهپیمائی و تظاهرات کارگران به جان آمده در روز جهانی کارگر در تهران و برخی شهرهای دیگر، جلوه ای از موقعیت وخیم شرایط کار و حیات طبقه کارگر و در همان حال، روحیه مبارزاتی کارگران تحت حاکمیت رژیم کارگر ستیز جمهوری اسلامی را به نمایش گذارد. به رغم عدم صدور مجوز از سوی دولت برای راهپیمائی کارگران، ولی در هر حال در عمل دیده شد که تعداد زیادی از کارگران در تهران به خیابان آمدند، تجمع کردند و به راهپیمائی پرداختند. گزارش ها حاکی است که در روز جهانی کارگر در تهران حداقل دو راهپیمائی و تجمع صورت گرفته است. در یکی از این حرکات، بنا به برخی گزارشات منتشره، چند صد تن از کارگران در مقابل مجلس جمع شدند و گوشه ای از خواستها و مطالبات بحق خود را فریاد زده و یا در بنرهایی که در دستشان بود به نمایش گذاردند. از جمله شعارها و مطالبات کارگران در این حرکت می توان به شعار "نان، مسکن، آزادی" که یکی از مطالبات اصلی کارگران و زحمتکشان می باشد اشاره کرد. همچنین شعارهای "کارگر، معلم، دانشجو، اتحاد، اتحاد"، "کارگر زندانی آزاد باید گردد"، "زندانی سیاسی آزاد باید گردد"، "اعتراض، تشکل، اعتصاب، حق مسلم ماست"، "تا حق خود نگیریم، از پای نمی نشینیم" و ... سر داده شد. به این ترتیب در تجمع مقابل مجلس شاهد آن بودیم که برخی شعارهای رادیکالی به نفع کارگران داده شد که انعکاس شدت خشم و نارضایتی کارگران از شرایط برده وار زندگی خود و خانواده هایشان بود. البته به رغم نمایش این شعارهای رادیکال، در شرایط دیکتاتوری و خفقان وحشتناک و سیستماتیکی که حکومت بر جامعه اعمال می کند، شعاری که خواست اصلی کارگران که همانا نابودی این رژیم و نظامی که عامل اصلی بردگی آنهاست، شنیده نشد و کارگران و طرفداران شان نتوانستند چنین خواستی را آشکارا فریاد بزنند.

در روز اول ماه مه، تجمع بزرگتری نیز علاوه بر تجمع کارگران در مقابل مجلس، در مقابل خانه کارگر رژیم برگزار شد که سخنرانان و صحنه گردانان آن، نمایندگان مجلس و مهره های شناخته شده نهادهای دست ساز رسمی و غیر رسمی رژیم نظیر "خانه کارگر" و "اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری" و "شورای اسلامی کار" بودند که به لحاظ سابقه، از اولین روز حیات این رژیم تبهکار همواره به عنوان بازوی اجراء و تسهیل پیشبرد سیاستهای سرمایه داران و دولت حاکم در صفوف کارگران نقش ایفاء کرده اند. در این گردهمائی نیز شعار هائی نظیر "لغو قرارداد موقت" و خواست مزد عادلانه و روشن شدن تکلیف "صندوق های بیمه اجتماعی" که حجم بزرگی از در آمد های بخور و نمیر

کارگران را به جیب زده اند و خواست "آزادی کارگران بازداشتی" و "حق اعتصاب و تشکل" به نمایش درآمد و یا فریاد زده شد. طرح و سردادن همه این شعارها در دو تجمع همزمان در روز اول ماه مه، بیانگر آن بود که ابعاد نارضای نسبت به وضع موجود در میان کارگران تا چه حد متراکم شده است.

علاوه بر مراسم تهران در برخی شهرهای گردستان نیز حرکاتی در بزرگداشت روز جهانی کارگر صورت گرفت. به رغم تهدید فعالان کارگری توسط مأموران وزارت اطلاعات، در سنج در روز اول ماه مه، کارگران دست به راهپیمایی زده و طی آن شعارهایی چون نان، کار، آزادی، قرارداد موقت، قرار داد سفید امضاء لغو باید گردد، کارگر زندانی آزاد باید گردد، سر دادند. این حرکت مبارزاتی کارگران با حمله نیروهای سرکوب مواجه شد به طوری که درگیری هائی در برخی خیابانها به وقوع پیوست. بنا به گزارشات منتشره، در سقز نیز به رغم همه وحشت آفرینی های عمال جمهوری اسلامی، فعالان کارگری در یکی از روستاها تجمعی را برگزار کرده و روز جهانی کارگر را پاس داشتند.

به این ترتیب در فضای مبارزاتی و انقلابی که اردوی بیشمار کار به همراه دیگر ستمدیدگان جامعه با تظاهرات و قیام های قهرمانانه خود در دیماه [جدی] سال ۹۶ آفریدند، روز جهانی کارگر امسال به فرصتی بدل شد تا صدای خفه شده حق خواهی کارگران در فضای خفقان آوری که دستگاه سرکوب حاکم در جامعه بر پا کرده تا حدودی به گوش عموم برسد.

یکی از نکات مراسم روز جهانی کارگر امسال تشدید تلاش های ضد کارگری نهادها و تشکلات رژیم ساخته در فریب کارگران بود که خود را در تجمع مقابل خانه کارگر رژیم با برجستگی نشان داد. در شرایطی که مطابق گزارشات منتشره در طول یک سال گذشته بیش از ۶۰۰۰ اعتصاب و اعتراض کارگری گزارش و ثبت شده است و در شرایطی که در ماه های منتهی به اردیبهشت [ثور]، کارگران گرسنه و به جان آمده تقریباً سراسر ایران را به صحنه اعتراض و تظاهرات علیه جمهوری اسلامی و شرایط برده وار حاکم بر زندگی خویش تبدیل کردند، نمایندگان ارگانهای کارگری دست ساز حکومت، مزورانه کوشیدند تا در سخنرانی های شان در خانه کارگر، بیش از پیش ژست دفاع از حقوق کارگران خشمگین و به جان آمده را گرفته و بر گوشه ای از خواستهای حق آنان دست گذارند و به این ترتیب خشم آنان را به خیال خویش تسکین دهند.

سخنرانان که همگی از مهره های شاخص اصلاح طلبان حکومتی بودند در صحبت های خویش برای مخاطبان شان روی خواسته های بحق کارگران، نظیر پول های به یغما رفته کارگران در صندوق تأمین اجتماعی و یا ضرورت اجرای این یا آن بند قانون اساسی ماهیتاً کارگر ستیز حکومت دست گذارده و "انتقادات" آبکی نیز نسبت به برخی از مهره ها و سیاستهای رژیم کارگر کُش جمهوری اسلامی صورت دادند و با این تاکتیک کوشیدند تا در بحران کنونی، همچنان خطی را تبلیغ کنند که در تلاش است کارگران را در بساط سیاست بازی بین بالائی ها مشغول و سرگرم نگه دارد.

این به اصطلاح "پیشکسوتان" جامعه کارگری با افاضاتی نظیر "امام جمله ای را گفتند که در هیچ یک از مجامع بین المللی به آن نرسیدند. ایشان فرمودند که خداوند عالم نیز کارگر است" و با دفاع از "دیدگاه امام و رهبری" در مورد کارگران (از سخنان حسن صادقی رئیس اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری) ماهیت ضد کارگری خود را بار دیگر در روز جهانی کارگر امسال به نمایش گذارند. جماعت فوق با اظهارات فاقد هر گونه ما به ازای عملی، نظیر این که "وزیر میلیاردر بهداشت دستش را از جیب کارگران بردارد" و یا عدم وجود "منطق" در کار مسئولین به خاطر عدم صدور مجوز راهپیمایی در روز جهانی کارگر، کوشیدند تا این واقعیت که اصولاً کل نظام حاکم و نه فلان مهره ضد

خلقی آن دشمن کارگران و عامل بردگی و گرسنگی و محرومیت آنهاست را لاپوشانی کنند و به کسب و کار خویش یعنی کارگر فریبی رونق بدهند.

در نمایشات بر پا شده توسط نمایندگان رژیم در ۱۱ اردیبهشت (اول ماه مه) یکی از مهره های ضد کارگری دست نشانده نظام یعنی حسین حبیبی (دبیر کانون هماهنگی شوراهای اسلامی کار استان تهران) نیز با وقاحت تمام "مقصر اصلی مشکلات جامعه کارگری" یعنی وجود میلیونها کارگر غارت شده و گرسنه و بدون حقوق را نه حکومت غارتگر و استثمارگر سرمایه داران زالو صفت، بلکه "خود کارگران" معرفی کرد که چرا به زعم وی به "نماینده مجلس" رأی داده و او را "تعیین" می کنند "اما بعد او را رها کرده" و "رصد" نمی کنند!

خلاصه در شرایطی که در طول چهار دهه، نظام استثمارگرانه سرمایه داری در کشور ما و قوانین نوشته و نانوشته سرمایه داران حاکم، نفس کارگران را بریده و شرایط فلاکت بار کنونی را برای آنها به بار آورده، نمایندگان عوامفریب خانه کارگر و شرکاء در سخنرانی هایشان در تهران به عنوان راه حل، نهایتاً خواهان "اصلاح قوانین" ضد کارگری توسط دشمنان قسم خورده کارگران شدند تا وضع فاجعه بار کارگران بهبود یابد.

یکی دیگر از نکات تظاهرات اول ماه مه امسال، این بود که کارگران در مقابل شعار وارونه "درد بر ستمگر، مرگ بر کارگر" که علی رغم طنز درون آن در اعتراض به حکومت، شعاری مبارزه جویانه و تعرضی نبوده، بلکه دارای ماهیت تظلم خواهی بود و همچنین شعاری در خدمت مهار زدن بر انرژوی و خشم انقلابی بحق کارگران نسبت به سرمایه داران و حکومت مدافع آنان بود، شعار درست "درد بر کارگر، مرگ بر ستمگر" سر دادند.

تظاهرات اول ماه مه در تهران و برخی شهرها در شرایطی اتفاق می افتد که کمر کارگران ما زیر سلطه وحشیانه سرمایه داران وابسته و رژیم جمهوری اسلامی خرد شده است. بر بستر بحران اقتصادی بزرگی که تنها یکی از تجلیاتش تعطیلی نزدیک به ۷۰ درصد کل واحد های تولیدی کشور و بیکاری و افزوده شدن هزاران هزار کارگر به ارتش ذخیره بیکاران کشور است، تشدید سیاستهای کارگر ستیزانه جمهوری اسلامی علیه کارگران نظیر خصوصی سازی، عدم پرداخت دستمزدهای بخور و نمیر کارگران تا ۲۴ و یا ۳۶ ماه، سیل اخراج های وسیع، گرانی و تورم و ... به طور روزمره خانواده های کارگری را به مرز فروپاشی و نابودی سوق داده است. در چنین شرایط بحرانی، دیکتاتوری حاکم ناتوان از ارائه هر گونه راه حلی می کوشد تا با اتکاء به چماق سرکوب و بگیر و ببند، هر گونه صدای اعتراض کارگران برای مطالبات صنفی و سیاسی بحق خود نظیر حق تشکل را در نطفه خفه کرده و با دستگیری فعالان کارگری و گسترش جو خفقان و ترور، اعتصابات و اعتراضات وسیع کارگری را در هم بشکند. غافل از آن که مهار و سرکوب سیلی که از شورش گرسنگان در جامعه به راه افتاده اگر هم موقتاً با چماق سرکوب ممکن جلوه کند، سیل بزرگتری از شورش و مبارزات فرا می رسد. به قول خود نمایندگان فریبکار جمهوری اسلامی، در تشکل های دست ساز کارگری حکومت، در صورت تداوم وضع نکبت بار و غیر قابل تحمل موجود "تصمیمگیران منتظر اعتراض های جدی تر کارگران باشند". (حسن صادقی)

اما این "هشدار" ها و "راه حل" ها به رغم برخی تأثیرات کوتاه مدت هر چه که می گذرد، بیشتر عقیم بودن خود را به نمایش می گذارند و اعمال آنها تنها خشم و کینه متراکم شده در تن و جان کارگران به بردگی کشیده شده توسط سرمایه داری و رژیم حافظش جمهوری اسلامی را عمق هر چه بیشتری می بخشد. چرا که گرسنگانی که در ماه های اخیر با شعار "نان، کار و آزادی" وزن اجتماعی سهمگین خویش در جامعه پر جوش و خروش ما را به نمایش گذارند، برای گسستن زنجیرهایشان برخاسته اند و نشان داده اند که دیر یا زود با سرنگونی جمهوری اسلامی، زمینه دستیابی به چنین هدف والائی را فراهم خواهند نمود.

به نقل از : ماهنامه کارگری ، ارگان کارگری چریکهای فدائی خلق ایران
شماره ۵۲ ، پانزدهم اردیبهشت ماه [ثور] ۱۳۹۷